

Recensie: Virginity*1/2

HetPaleis
zaterdag 9 september 2017

foto © Clara Hermans

Recensie:

Het Paleis opent zijn nieuwe seizoen met Virginity in samenwerking met Fabuleus. Een voorstelling over je seksuele identiteit vinden als jongere. Op een klein uur tijd zien we vier bandleden in een repetitieruimte zoeken naar een sound maar ook naar zichzelf. Marieke Dermul is het meisje dat alles aankan in haar eigen kamertje voor de videocamera. Ze heeft 'een leeuw in haar broek die klaar is om te brullen' en hoopt bij Boris Van Severen te kunnen scoren met de openingszin 'Ik was negen. Mijn moeder was verslaafd aan alcohol. Ik vond haar in haar eigen urine.' om zo medelijden te wekken en hem voor haar te winnen. Maar in real life verstijft ze en komt er bijna geen woord uit hoewel haar seksuele verlangens groot zijn. Choreografe Natascha Pire vraagt Lennert Coorevits op de man af of hij een homo is, wat hem aan het twijfelen brengt. 'Ik moet tegen mezelf zeggen dat ik niet mag kijken.' luidt het wanneer ie in de kleedkamer bij L.O. zich aangetrokken voelt tot Cesar Willems. En Boris, die blijkt zich dan weer een meisje te voelen in een mannenlichaam. Uiteindelijk kussen Boris en Lennert elkaar lang op de mond. Maar de aanloop daartoe voelt al even geforceerd aan als de ganse voorstelling. Om kort te zijn: in Ghost Rockers in concert zit méér verhaal, betere uitgewerkte personages én sterkere songs dan in deze Virginity die vis noch vlees is.

Openen doet Virginity met Marieke en Boris op elektrische gitaar. 'When you are mine.' zingt ze dan, een ballad die volgens haar over de liefde gaat maar eigenlijk zuiver om seks draait. 'Sorry ik vind het een tekst van een geile puber.' onderbreekt de gitarist de zangeres. 'Wie luistert er nog naar de tekst?' en 'Het is niet omdat je platen maakt voor jonge mensen dat het geen boodschap mag hebben.' krijgen we vervolgens te horen. Het is dan ook grappig dat net die boodschap, de uitwerking van de personages wel erg licht uitdraait in deze productie. Boris zien we wat trommelen op zijn bovenbenen om vervolgens zijn hand op het bovenbeen van Lennert te leggen. Na wat spanning kussen de twee op de mond, zijn verbaasd en verstomd achteraf en kijken in de lucht.

That's it. Veel meer dan dat zit er niet in deze wel erg eenlagige voorstelling. Lennert parodieert het verhaal van Mariekes moeder nog op de synths, wat grappig is net als het moment waarbij Lennert, Boris en Sascha een choreografie doen en de linker- en rechterkant van het podium ophuppelen om zo te oefenen voor een live concert maar dan zonder muziek. Maar het decor met rechts vooraan de instrumenten opgesteld, daarachter de omkleedruimte en links het kamertje van Marieke werkt niet bijvoorbeeld wanneer Natascha links achteraan danst op pianomuziek die abrupt overgaat in beats. Halfweg de voorstelling horen we een op Prince geïnspireerde song die wel erg banaal overkomt in zijn tekst: 'ABC. Dat is mijn woordenschat. Laten we de missionarispositie doen.' Wanneer vervolgens Phil Collins 'In the air tonight' ingezet wordt, wat onze interesse wekt, wordt die song al meteen afgebroken. 'Nee dat gaan we niet doen.' luidt het. 'En waarom niet?' durven we ons luidop afvragen. Als je zoiets doet bij een Collins-fan, is dat vragen om een ster minder.

Virginity is al even vluchtig als een suikerspin, stipt slechts fragmentarisch een aantal onderwerpen als identiteit en seksuele geaardheid (holebi, transgender, hetero nvdr.) aan en de teksten zijn gewoon erg simpel en banaal. Wat ook zo erg vreemd is, is dat men de geest van Prince kiest om een voorstelling rond te maken. Tieners

hebben niets of nauwelijks met die popartiest uit de 80's. Dat is uiteindelijk nog onze grootste zorg. Dat jongeren tegenwoordig niet in staat zijn om hun eigen stijl te zoeken en te creëren. Neen, de 80's en de 90's recycleren en door elkaar gaan gebruiken zoals kleurrijke patches op je al dan niet verscheurde jeans dragen, witte Levi's t shirts, zwarte plastic hals- en armbandjes, â€ dat is geen eigen stijl hebben. Dat is de onze geweest in de jeugdijaren van de huidige generatie dertigers. Dat is onze stijl gewoon inspiratieloos kopiëren omdat het vat der creativiteit blijkbaar op is. Zoek u godverdomme zelf een stijl en blijf van die van ons af!

Virginity beweest dus in het Paleis waarom Trixie Whitley in het tv-programma 'Alleen Elvis blijft bestaan' een wel erg domme en weinig genuanceerde uitspraak deed over Studio 100 die ze "zó laag en marginaal" vindt. Whitley toont daarmee dat ze tot het kamp van de fundamentalistische snobistische culturo met vooroordelen behoort die 'haar cultuur' (met de grote C nvdr.) beter vindt dan wat de commerciële sector voorschotelt. De realiteit is dat zowel de commerciële sector als de alternatieve â€ voor zover het onderscheid maken anno 2017 überhaupt nog relevant is â€ voorstellingen en shows neerzetten die soms erg goed zijn en soms gewoon danig teleurstellen. Virginity beweest in Het Paleis alvast dat Studio 100 (o.a. met Ghost Rockers bijvoorbeeld nvdr.) méér inhoud en betere songs te bieden heeft...

< Bert Hertogs >